

India juni 2022

Samen met 210 twindieren checken wij met veel moeite en stress in op Schiphol voor onze reis naar India. We gaan voor de derde keer naar het dorp Mamallapuram, zo'n 75km onder Chennai. Voor onze reis van anderhalf jaar geleden verwijs ik naar die verslagen.

De reis is natuurlijk lang en vermoeiend, maar wij verheugen ons op het weerzien van de mensen daar, die nu al twee jaar geen toeristen hebben kunnen ontvangen. Hoe zullen de mensen zich daar doorheen hebben geslagen, hoe zullen we Mamallapuram aantreffen?

Jalal, de tuk-tuk-chauffeur uit het dorp, hebben we al van onze komst op de hoogte gesteld en hij komt ons ophalen van het vliegveld. In de auto, die hij voor deze gelegenheid heeft geleend van een vriend, vallen we om beurten in slaap.

We schrikken van de zee, die zo'n anderhalve meter van het strand heeft afgeslagen en nu met volle kracht tegen het guesthouse aan beukt, waar wij in 2020 hebben gelogeed en ook nu weer hebben geboekt. In de loop van de tijd dat we hier zullen zijn hebben we het zien verslechteren: de trappen van de burens naar het strand worden weggeslagen, de straat naar het strand eindigt in een gapende kloof, de vissers verliezen hun strand om de boten neer te leggen en hun netten liggen nu in de straten van onze wijk, Fishermens Collony. Toch zullen we daar blijven en de lokale restaurantjes en winkeltjes steunen.

Als we enigszins uitgerust zijn en proberen te wennen aan de ruim 40 graden, nemen we zoals afgesproken contact op met onze grote hulp hier, Sonny. Hij komt naar ons toe en samen maken we een soort van planning voor de komende dagen om de tweelingdieren uit te delen en te kijken of we verder iets kunnen betekenen voor de bevolking in de dorpen. Natuurlijk blijkt deze planning totaal niet te werken, zoals bijna elke afspraak in India anders verloopt dan de oorspronkelijke bedoeling is, maar daar zijn we aan gewend en varen verder met vol vertrouwen op de kennis van Sonny. Hij is hier geboren, heeft ook jaren in het buitenland gewerkt en heeft nu meer dan 35 dorpen onder zijn hoeden. Hij kent de mensen die daar wonen en helpt hen niet alleen met het opzetten van scholing voor de kinderen, maar ook (samen met een Amerikaanse organisatie) bij het bouwen van huisjes en het verkrijgen van identiteitspapieren.

Dinsdag 7 juni gaan we de eerste uitdeling doen. We hebben met Sonny afgesproken om 8 uur, Indian Time, dus dat zal wel later worden. Maar wij willen op tijd zijn. Om acht uur staan we met vijftig twins in twee tassen op het kruispunt. We gaan er maar bij zitten, dit wordt weer Indian Time.

Even voor half negen komt Sonny met de auto aanrijden. Hij zit alleen in de auto, maar draagt toch een mondkapje. Die doet hij af en verder zien we hem dat niet meer dragen. Hij lacht en roept alvast “Indian Time, sorry”.

We rijden Mamallapuram uit en stoppen bij een tankstation, waar we voor 500 rps tanken. Dat zullen we later Sonny terugbetalen. Wat we begrijpen is dat we nu naar twee dorpen gaan, zien en horen wat daar zoal nodig is en ook delen we daar de dieren uit. Ik schat zo’n tien kilometer verderop.

Sonny noemt het dorp van de tribals waar we naar toe zullen gaan Kadambadi, vlakbij Manamai. “Very poor”, verduidelijkt Sonny onnodig, want dat is overduidelijk. Schamele hutjes van bladeren, soms waterdicht gemaakt met plastic zeiltjes. Maar de mensen zijn heel vriendelijk, lachen ons toe, schudden handen. Naast het dorp is een waterbekken

in aanbouw. De overheid laat de mannen daar aan werken, zodat ze wat geld verdienen, net als de vrouwen die vooral opruimwerk verrichten voor 200 rps per dag.

Ondertussen worden er drie stoelen aangesjouwd en worden we verzocht te gaan zitten. Steeds meer kleine kindjes gaan zoet op rij voor ons zitten. Maar dan schuiven er ook wat oudere kinderen achter aan de rij. Sonny vraagt op mijn verzoek aan één van de grotere meisjes hoe oud ze is en spontaan gaan bijna alle kinderen één voor één zich staand voorstellen met naam en klasnummer. Dat lijkt wel belangrijker dan de leeftijd. De oudste is overigens zestien jaar.

Als alle kinderen van het dorp zijn verzameld, mogen we uitdelen. Carla doet het verhaal, Sonny vertaalt. Een boefje met woest haar en geruite bloes houdt zich nog rustig. In deze uitdeeltassen zitten veel schapen. We kijken het kindje aan en kiezen dan een dier om te geven.

Zo sla ik even doelbewust een jongetje over, want ik had nog een aap voor hem gezien in de tas. Hij straalt aan alle kanten als hij die krijgt en is er zó blij mee!

Dit meisje krijgt een konijn. Later zullen wij haar nog eens tegenkomen.....

Zo'n 21 kleintjes krijgen een knuffel, maar wat doen we met de wat oudere kinderen?

Sonny geeft de oplossing: die willen een schooltas. Goed idee, gaan we kopen. We tellen. Zes, oh nee, acht. Nee, zegt Sonny, negen. Oh, en nog twee. Grappig hoor.

Carla maakt een boodschappenlijstje, want ook de lerares wil wel iets voor haar 'schooltje': een whiteboard met stiften.

Dan lopen we het dorp weer uit, nagezwaaid door de kinderen en hun moeder.

Sonny brengt ons naar een volgend dorp: Tirukalukundram, waar met behulp van Sonny en het geld uit Zuid-Afrika acht huizen worden gebouwd. En ja, daar wordt aan gewerkt. Sonny laat de huisjes één voor één zien en stelt meestal de toekomstige bewoners aan ons voor. De bouw staat onder leiding van een krachtige dame, dat lijkt mij in goede handen.

We lopen nog wat door het dorp en worden dan verzocht naar het schoolgebouwtje te gaan, langs de weg. Daar zijn zo'n acht moeders en kindjes. We krijgen weer een stoel om op te zitten. Het is hier bloedheet, zelfs nog heter dan buiten. En Sonny is met de waterflesjes in de auto weggereden. We wachten en smelten.

Een jongetje met een heel kaal koppie wordt steeds brutaler en gooit met het schaarse plastic ooit-geweest-speelgoed. Het zijn nu eigenlijk niet meer dan restanten. De moeders zitten op de grond. Een moeder geeft de borst.

Dan horen we kinderstemmetjes en daar komen kindjes aangerend en gehuppeld. Ook Sonny is terug, hij heeft de kinderen van een dorpje verderop langs de weg opgehaald.

Het hele spul gaat weer keurig voor ons zitten en zonder dat wij ook maar iets hebben gezegd, vertelt Sonny het verhaal van ons en van Twinbears. Ik laat nog het certificaat zien en zo hoeft Carla alleen maar een schaap op te houden. Dan delen we uit.

Ik blijf het een wonder vinden hoe zoet en rustig afwachtend de kinderen hier zijn. Geen geschreeuw of aandachtvragerij. De grotere kinderen staan op en zeggen “thank you”. We hadden vijftig dieren mee en dat zijn er precies genoeg! Wat een wonder nou toch weer.

Sonny maakt foto's. Hij zegt dat ik naast een meisje moet gaan zitten. Dat meisje heeft heel bijzonder blond haar.

Daarna spreken we met de lerares. Sonny vraagt wat ze nodig heeft voor het schooltje en er volgt er een hele wensenlijst. Carla noteert: bordjes en drinkbekertjes, een wapper, twee lampen (de fittingen zijn al aanwezig) en ja, een bureautje zou handig zijn.

We begrijpen haar wensen goed, geen luxe-spullen. Ze heeft het echt nodig.

Teruggekomen in Mamallapuram gaan we meteen naar de winkel-van-sinkel-is-alles-te-koop en kijken daar naar bordjes en bekertjes van stevig metaal materiaal. Dat kunnen we daar vinden en we besluiten terug te komen met Sonny.

Dan is het eindelijk tijd voor een ontbijtje. De eerste uitdeling is gedaan.

Donderdag de 9^e juni hebben we om tien uur afgesproken voor de tweede uitdeling. En daar zitten we dan, smeltend en met een tas met 25 dieren. Sonny zou ons nog doorgeven hoeveel we vandaag nodig hebben, maar dat is blijkbaar

niet gelukt. Dan ziet Carla Sonny op zijn brommer aan de overkant rijden. Wat verrassend nou weer. Sonny legt uit wat we gaan doen: boodschappen, die wegbrengen naar onze kamer met een tuktuk en dan naar een dorp, ook met een tuktuk. Dus òp naar de winkel. We gaan voor 15 bordjes en 15 waterbekertjes. En in een andere winkel kopen we twee lampen en een plafond ventilator.

Daarna naar de schoolbenodigdhedenwinkel, waar we al ooit eerder zijn geweest. We vragen om twaalf rugtassen van goede kwaliteit, die zijn voor de kinderen van het eerste dorp.

Het plan is weer veranderd: we gaan tòch eerst naar het dorp om de dieren uit te delen en dan gaan wij met de tuktuk en de boodschappen naar onze kamer. Ook goed. Sonny op zijn motor voorop en wij in de tuktuk erachteraan in de richting van Chennai. Vanwege tekorten aan benzine, hebben we drie verschillende tuktuks nodig om in het dorp te komen. Vanaf de snelweg slaan we linksaf naar Pattipulam en daar is al snel aan de rechterkant het dorpje.

We stappen uit en sjouwen de tas het dorp in. Er wordt een stukje grond aangeveegd en er komen twee matten te liggen. Van alle kanten komen hele groezelige kinderen, veelal in kapotte kleren. “Very poor” verduidelijkt Sonny. Hier heeft hij in coronatijd ook vaak rijst gebracht. Hadden wij ook niet rijst mee moeten nemen dan? vraag ik. Sonny knikt, yes, later.

De kinderen gaan keurig op de matten zitten, afwachting. Wij blijven staan. Sonny vertaalt en dan mogen we uitdelen.

Twintig had Sonny gezegd, dat klopt ongeveer. Er komen nog twee hummels aangerend en ook die krijgen een knuffel.

Twee vriendjes krijgen elk een ezel, bijna eender. Een meisje met heel kort geknipt haar krijgt de glitter-aap en natuurlijk krijgt de grootste belhamel de rode aap. Een man en een vrouw met een heel klein kindje lezen het certificaat. Dat is mooi.

We nemen afscheid en lopen langs de schamele hutjes naar de tuktuk.

De tuktuk rijdt ons terug. Ook dit was weer een prachtige uitdeling.

Zondag 12 juni

Het belooft weer een bloedhete dag te worden en we hebben afgesproken met John Bosco van Stichting Parvati. Wij sponseren al een aantal jaren de schoolgang van twee kinderen via deze stichting (zie ook het verslag van 2020). Autoriksja-chauffeur Jalal zal ons brengen en John komt vanuit zijn dorp naar Koothavakkam, het dorp waar onze adoptieve meisjes wonen met hun familie.

Jalal tankt in 2 literflessen, zodat hij precies kan zien hoeveel hij tankt; de benzine is duur en elke druppel telt. Even voorbij het tankstation gaat de riksja al pruttelen en moet de benzine bijgevuld worden in de bloedhete zon.

We ontmoeten John aan de kant van de weg en via een onverhard pad brengt hij ons in het dorp en daar bezoeken we eerst Thasini en haar familie.

We worden uitgenodigd in het huisje. Een ruimte als keuken en een kleinere kamer met één groot bed. Er staat een ventilator te draaien, maar we vermoeden dat die geleend is voor vandaag. Er kunnen 3 plastic stoelen in de kamer waar we gaan zitten en John neemt plaats op het bed.

Daarna worden we in de tuin verwelkomd door oma Bebe. Ze herkent ons van twee jaar geleden en de ontvangst is heel hartelijk. Tashini straalt in haar mooie vlekkeloos witte jurk. We krijgen een kokosnoot met rietje en dat is heel lekker. Dan komt de dochter van de broer van de vader langs, zij heeft een baby op haar arm en dit kleine meisje krijgt een twin knuffel. Edith geeft Tashini en haar zusje ieder een houten klomp sleutelhanger. Dan nog even op de foto met het hele gezin bij het prachtige bord dat voor ons gemaakt is en dan nemen we afscheid

We gaan lopend met één twinknuffel naar het huis van Sanjana. Oh jee, hier zijn vier kinderen! Ik haal de tas op uit de riksja van Jalal. Ook hier is de begroeting heel hartelijk. Vader, moeder, Sanjana, een oom en zijn 3 kinderen lachen ons breed toe. We krijgen hier een volle plastic beker met Indiase cola en mango uit eigen tuin.

We geven de kinderen alle 4 een twinknuffel en ze zijn er heel blij mee.

Dan gaan we op weg naar Kadambadi. Daar woont Likith, ook eens ons sponsorkindje, met zijn moeder en broertje. Zijn vader werkt in Qatar. Likith is uit het programma van Stichting Parvati gehaald door zijn moeder vanwege veel vervoersproblemen, dat speelde de laatste keer al en de non wilde toen ook al niets weten over een schoolbus. John gaat zich hard maken om alsnog een schoolbus te regelen bij de nieuwe directrice van de school. We nemen weer plaats in de plastic stoelen en ook hier krijgen we een grote beker Indiase cola. We geven Likith's kleine broertje een twindier, Likith neemt dat even voor hem aan.

Het was fijn om Tashini, Sanjana, Likith en hun families te ontmoeten en ook om John Bosco weer te spreken.

Op **maandag 13 juni** hebben we met Sonny en de Amerikaan John afgesproken om weer naar het tweede dorp, Tirukalukundram, te gaan. John wil in dit dorp de huizen in aanbouw zien, wij gaan naar het schooltje. Daar brengen we de wapper, de borden en kopjes en de lampen.

Sonny draait de lampen in de fittingen, staande op een wiebelige plastic stoel.

De wapper-overdracht is een plechtige aangelegenheid.

De bordjes en de kopjes worden direct in gebruik genomen.

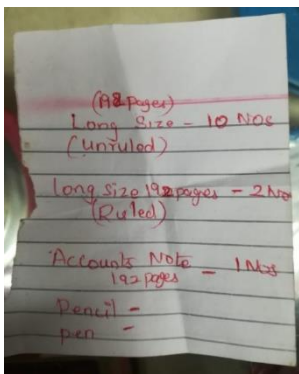
Dan gaan we naar een dorp verderop, naar een kleuterschooltje. Van Sonny moesten we 25 knuffels meenemen, we namen er 35 mee. Als alle kinderen uit het dorp zijn opgeroepen en in het schooltje zijn aangekomen, mag de uitdeling beginnen.

Sonny had gezegd “only small children” en wijst dan steeds grotere kinderen aan: die ook! En ‘grotere kinderen’ zijn dan vast niet ouder dan tien jaar. Op het laatst hebben dus tòch alle kinderen een knuffel en blijven er nog drie of zo over.

We vragen aan de lerares en leraar wat ze hier nodig hebben. Dat zijn borden, bekertjes en: een kast! De leraar komt aan met de lesboeken van de leerkracht en laat me zien dat deze worden opgevreten door ratten. Vandaar, een opbergkast graag.

We worden vrolijk uitgezwaaid door een meisje in een blauwe broek-sari.

We zetten John bij zijn huis af en vragen Sonny dan nu ook meteen maar naar de rugzakken en schoolspullen te gaan kijken. Eigenlijk wil Sonny naar huis, maar zegt toch oké, oké. En daarna staan we dan weer voor de lange toonbank en vragen tien rugzakken. Dit keer heeft de verkoper deze al op voorraad.

Sonny geeft een briefje met de rest van de schoolspullen die nodig zijn voor de tien weeskinderen. Eén setje wordt klaargemaakt; een stapel gewone schriften, een boekhoudschrift, een tekenschrift, pennen en potloden. Zo moet het gaan worden. We bestellen de hele handel.

Carla en ik gaan nu meteen die bordjes en bekertjes kopen. Dezelfde lukt niet meer; we hebben een flink gat in de voorraad geslagen. Dus iets grotere bordjes en ook met de bekertjes lossen we het prima op.

In ons guesthouse eten we eindelijk een lunch-ontbijt en vallen daarna als een blok in slaap: de wekker staat op half vier. Want we hebben weer met Sonny en

John afgesproken. We gaan nu naar Kadambadi, waar we de schoolspullen gaan brengen.

Als we aankomen zitten wat kleine kindjes met hun schoolboeken op schoot. Eén meisje leest in lettergrepen een woord en dan het woord helemaal hardop voor. Andere kinderen zeggen haar na.

Aan de twaalf grote kinderen mogen we de tassen geven, dat doen we om de beurt. Elk kind zegt zijn/haar naam en klas. Ze zijn blij met de schooltassen, dat is duidelijk.

Dan mogen wij het whiteboard, de stiften en de wisser aan juf Uma geven. Ook zij is blij.

Een lange jongen spreekt behoorlijk Engels en vertaalt even later de liedjes die de kleine meisjes voor Carla en mij zingen. Eén van de meisjes herkennen we: ze komt met het pas gekregen vlekkenkonijn aan. Het heeft een prachtige sari aangekregen!

Die avond maken we nog een lange reis naar een stad om een bureautje en een kast te kopen.

Op **woensdag 15 juni** nemen 20 kleine twins mee en lopen al vroeg naar het kruispunt om Sonny te ontmoeten. Om 10 voor 10 wordt er gebeld Sonny waar we blijven? Hij wacht op ons! We willen bijna gaan rennen in de hitte maar daar komt onze riksja met buurman langsrijden, we mogen meerijden, hij gaat toch leeg naar het kruispunt, vlakbij de winkel met schoolspullen.

De man begroet ons blij en laat vol trots zien dat de rugzakken vol bepakkt zijn met de schoolspullen. Deze rugzakken zullen we vanavond wegbrengen.

Sonny komt en zegt dat we 30 twins nodig hebben en ook de bordjes en bekers.

Dus weer terug naar ons guesthouse. We ruilen de twins om en nemen 45 twins mee en de bordjes en bekers, dan gaan we eindelijk op weg. Het is al tegen elven en ontbijten is nog niet gelukt.

We gaan weer naar het dorp Tirukalukundram en in het schooltje zitten allemaal moeders met kleine kinderen want eens per maand komt de verpleegkundige langs en is het schooltje even consultatie-bureau. Het bureautje wordt gebracht, neergezet en overgedragen. De ventilator die wij de vorige keer brachten draait voor verkoeling en de lerares is blij.

Er zijn nog een paar twins nodig voor de kleine baby's en Edith haalt er vier. Dan komt er een meisje met een beperking naar me toe en ik denk: zij moet ook een knuffel krijgen en terwijl ik die voor haar pak komt er nog een vrouw met een kleine baby aan. Ik neem er dus twee mee en geef ze. Het meisje is erg blij met haar konijn.

We rijden door naar een volgend dorp en stoppen bij de kleuterschool waar we een kast voor gekocht

hebben en die wordt ook gebracht vanuit een ander gebouw.

Deze lerares is heel blij met haar mooie kast en de bordjes en bekers.

En we gaan weer op weg naar een heel, heel arm dorp. Edith herkent het hier en ook de school; daar zijn we 5 jaar geleden speelgoed gaan brengen.

We gaan het lokaal binnen en hier zijn 13 leerlingen van ongeveer 8 jaar oud en daar voegen zich nog zo'n twintig 4-jarigen bij. Ze gaan allemaal zoet zitten, Sonny vertelt het verhaal van twinbears en wij staan er even zoet bij.

Daarna delen we de twins uit. Edith neemt de kleinste voor haar rekening en ik deel de oudere kinderen een twin uit. We genieten van de blijde gezichtjes van al die kinderen.

We rijden terug naar Mamallapuram. Sonny vertelt dat we om 5.00 uur bij het kruispunt afspreken want dan gaan we de 10 rugzakken uitdelen.

We tellen de nog overgebleven twins en om kwart voor vijf lopen we in de richting het afgesproken kruispunt en we komen daar tegelijk aan met Sonny in zijn busje. We kunnen het rustig aan doen want de kinderen komen pas om half zes met de bus uit school. Sonny stelt voor om eerst nog iets te gaan drinken.

Zodoende kunnen we eens rustig met Sonny praten over de noden van de mensen in de dorpen. We spreken af dat we geld zullen achterlaten, zodat Sonny rijst en linzen kan uitdelen onder de aller armsten. Sonny vertelt ook dat er nog veel meer kinderen zijn die een rugzak en de benodigde pennen en schriften nodig hebben dan de tien die wij nu gaan brengen. Daarom ontmoeten we de jongeren straks bij de tempel en niet in het dorp.

De tempel waar we nu naar toegaan staat iets buiten het dorp, Pattipulam en is een tribal village. Het ligt in een prachtige omgeving, maar schijn bedriegt: in november begint de regenperiode en loopt het gebied bij de tempel helemaal onder water. Zelfs in de tempel staat dan 50 cm water.

We wachten op de kinderen en dan verschijnen er zeven tieners en daarna komen er nóg vijf tieners op de proppen. “Och ja”, zegt Sonny “er is ook nog één zo’n pakket nodig voor een gehandicapte jongen”, en zo komen we drie pakketten tekort. Geeft niets, we delen deze 10 rugzakken uit en op de terugweg bestellen we nog 3 pakketten bij de kantoorboekhandel.

We geven de gevulde schooltassen en na de uitdeling maken we wat foto's.

We nemen afscheid van de kinderen en willen de auto instappen maar daar staat een ontroerde man, de vader van de wezen, en hij bedankt ons hartelijk.

We rijden weer terug via de Japanse 6-baans autoweg en rijden direct door naar de kantoorboekhandel en bestellen nog 3 sets rugzakken, schriften en pennen. Edith betaalt en we nemen afscheid van Sonny. Hij haalt de pakketten morgen op en deelt ze uit aan de drie jongens.

Alweer een dag waarin we prachtige mensen hebben mogen ontmoeten en blijde gezichten hebben gezien.

Het is onze één na laatste dag in India en we hebben nog onze kleine twindieren om uit te delen hier. Het is **maandag 20 juni**, we dachten om half negen afgesproken te hebben met Sonny en staan dan ook te wachten, maar hij bericht ons dat de school om half tien begint. We gaan terug naar ons guesthouse en hebben nu tijd om koffie te drinken. Het is stil en vredig om ons heen tot er een Indiase tornado verschijnt in de vorm van een opgewonden Sonny. Waar we blijven????? Hij had een bericht gestuurd etc. etc. Het is nu kwart over 9..... we lachen het weg maar de tornado is nog niet uitgeraasd, hij sputtert nog wat na. Sonny heeft haast en gaat er gezwind met de twins vandoor, wij volgen op Indiase wijze: very slow.

We rijden op de snelweg Sonny's afslag voorbij en gaan de eerstvolgende afslag naar links en rijden door tot we bij het schooltje aankomen. Het zijn drie gebouwen, gegroepeerd in een U vorm.

Een (volgens Sonny) ‘very important headmaster’ loopt zo langs ons heen en ik zeg tegen Edith dat very important people je zeker niet gedag hoeven te zeggen. Sonny hoort het en vertaalt het direct in Tamil terwijl hij lacht. “Sorry” zegt de man en begroet ons zonder ons aan te kijken.

We gaan naar lokaal één. Edith vertelt het verhaal van twinbears en Sonny vertaalt en dat gaat heel goed.

We delen elk twins uit en nemen daarna foto's. Dit gaat soepel en prettig.

Dan gaan we naar lokaal 2, hier zijn veel meer kinderen en een hele lieve hartelijke lerares.

Ik doe het verhaal of beter ik begin het verhaal van twinbears en Sonny vertaalt, alleen de vertaling duurt heel lang..... Ik zeg in het Nederlands “Hé Sonny dat heb ik allemaal niet vertelt” en hij moet lachen.

De kinderen staan allemaal in een cirkel en wij beginnen beiden aan een andere kant met uitdelen.

De kinderen zijn heel blij en wij maken nog wat foto's.

Na zwaaien, lachen en veel thank you's verlaten we het lokaal.

Er zijn nog wat grote en een paar kleine twins over. De headmaster komt nog met een aantal kinderen aan die we een twin geven.

Er staat een jongetje buiten een lokaal, duidelijk een kind met een beperking.

Sonny wijst naar hem en komt met een aap aan en die geef ik aan het jongetje, hij is een beetje bang maar pakt toch de aap aan.

Tijdens deze transactie zie ik dat alle kinderen in het lokaal in de kring een dansje doen met hun knuffel in de hand en ondertussen zingen ze er uitbundig bij.

Als we de school verlaten staat de jongen weer bij het eerste lokaal. Hij heeft nu een schildpad in zijn handen en dat raakt me, deze knuffel past veel beter bij hem.

Dit was weer een mooie uitdeling.

Met Sonny en zijn vrouw Sjandra gaan we afsluitend lunchen. Hij heeft ons weer zo goed geholpen deze reis. We geven Sonny geld waar hij rijst en van gaat kopen voor arme families in de dorpen en hij belooft er foto's van te maken en op te sturen. En een aantal weken later krijgen we dan ook zeker 100 foto's van deze uitdeling.

Dit keer hebben we weer veel mooie herinneringen en ervaringen mogen kweken in India. Prachtige, lieve en sterke mensen mogen ontmoeten en hebben we zelf heel hard gewerkt. Dankzij de mensen die ons financieel hebben gesteund, mochten we ook zoveel meer doen voor de armsten daar dan alleen de twins uitdelen. Toch was het uitdelen van onze eigen knuffels steeds een feest, een feest van herkenning af en toe bij sommige dieren, maar vooral een feest van de ontmoeting met al die mooie kinderen. En wij voelen ons weer dankbaar dat we dit samen hebben mogen doen, in liefde en vriendschap.